

— Кой казва това? Дѣдо Морисъ ли?

— Да, вапътъ дѣдо.

— Добръ, работата е само чи и той самъ не ѝх познава повече отъ насъ.

— Както и да е вече, Германе; вый ще ѝх видите слѣдъ малко, ще ѝх изучите съ вниманіе, и нека ся надѣжмъ чи нѣма да ся излъжете.

— Моля ты ся, Марійке, азъ ще съмъ много щастливъ ако речешъ да влѣзешъ и ты за единъ часъ въ кѣщи, преди да ся отпавишъ за Ормо: ты си остроумна, ты; ты всякога показа духъ, и всякога давашъ на венчко вниманіе. Ако забѣлѣжишъ нѣщо което да привлече вниманіето ти, моля ты ся да ми обадишъ за това тайничката.

— А! не! не, Германе, азъ не мога да направя това! мене мя е страхъ да не бы да ся не излъжа сама, а при това, ако една дума, казана съ легкость, бы вы отстранила отъ тѣзи женидѣж, родителитѣ ви имали бы право да ми ся разсърдятъ, а азъ и безъ това имамъ доста тѣги и безпокойствія, та да навлеча и други главоболія и другѣ скърбъ на любезнѣжтѣ си бѣднѣ майчицѣ.

Като слѣдваха така да ся разговарятъ, Сивата подекокна на назадъ съ читосаны уши, спреся мгновенно, а сетнѣ пакъ почна да върви и ся приближи до гѣсталактъ, гдѣто едно нѣщо, кое-